

No, naš narod lijepo veli: "U mucu se poznaju junaci". Ovo je došlo do izražaja kod nas svećenika i bogoslova. Tako je jedan svećenik (M.S.) bio toliko sebičan da bi u noći svojim teškim cipelama (gozzericama, koje je imao na nogama) sad udario malo jednog susjeda, a sad drugog, i to u glavu ili koji drugi dio tijela, pa bi se, naravno, ti svećenici ili bogoslovi uzmicili. I tako bi on sebi svake noći napravio dovoljno prostora da si može "komodno" spavati. Istina, to je bilo na golom podu, ali je mnogo značilo da se čovjek može pravo ispružiti. Jednom je bogoslovu danima uspijevalo da bi ukrao ekstra-kruščić, koji smo dobivali svako jutro s nekim čajem ili nekom zamućenom vodom s kukuruznim brašnom. Taj je bogoslov vrlo dobro znao da netko u toj sobi (gdje nas je bilo oko 40) neće dobiti kruščić, i bit će posebno gladan taj dan. Naravno, mi bismo uvijek odškrnuli od naših kruščića i dali bismo dotičnomu. Mi smo se svi zgražali nad ponašanjem te dvojice individua. Kasnije ću se ponovno osvrnuti na gladovanje u zatvoru.

Skoro bi svako jutro taj takozvani čaj ili razmućenu vodu nosio okolo naš hrvatski muzičar, dirigent, Lovro Matačić. Uvijek je bio veoma raspoložen i nasmijan. Mi bismo napravili malo i šale na račun njegova dirigovanja i kazana kojeg je okolo nosio. Znao se je nasmijati. Tako je njegovo raspoloženje donijelo ugodnih momenata u naš svakodnevni život. Lijepo raspoloženje i veselje isto je "zarazno" kao što je, na primjer, ljutnja i svađa.

Dosta smo dugo ostali u podrumu zatvora na Savskoj cesti. Nakon provedene prve noći u podrumu i ujutro kad je sobu osvijetlilo Božje svjetlo, teško smo se prepoznavali. Dosta nas je bilo izobličjenih zbog patnja. Jednoga kolegu, koji se bio skupio na vrh jedne bačve, gledao sam i gledao, ne znajući da je to taj moj sukolega, i opet nisam bio siguran pa sam ga upitao: "Jesi li ti to?"

Ne sjećam se točno kad smo bili prebačeni iz podruma na drugi kat. Stavili su nas, dosta velik broj, u jednu veliku i sunčanu sobu. To je zapravo bila omanja dvorana. Čim smo ugledali Gospodnje svjetlo, svi smo bili nekako veseliji, kao da smo spoznali da nas se smatra ljudima. Hrana je poprilično ostala jednaka: jada i mizerna.

DR. IVO SIVRIĆ, O.F.M.

KRVAVE GODINE

Odbljesci uspomena jednoga od preživjelih

Z I R A L
Chicago-Mostar
1996